

Arrest

nr. 225 448 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Asiel en Migratie en
Administratieve vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 oktober 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in België twee asielprocedures doorliep, die beiden negatief afgesloten werden. Haar eerste asielprocedure werd afgesloten op 29.07.2010 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielprocedure werd afgesloten op 01.02.2011 met een ‘weigering van in overweging name van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedures – namelijk bijna negen maanden voor de eerste en iets meer dan een maand voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op datum van 17.05.2016 vond er een administratieve controle plaats en werd betrokkene weerhouden in het repatriëringscentrum 127BIS vanwaar zij op datum van 27.07.2016 werd gerepatrieerd naar Moskou. Betrokkene kwam op 22.07.2017 terug naar België, met een aankomstverklaring en in het bezit van een geldig visum Fins visum afgeleverd door het Fins consulaat te Sint- Petersburg, met een legaal verblijf tot 19.10.2017. Betrokkene koos er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene beroept zich op haar relatie met dhr. I.O.R. (...) (R.R. 69072054562) die erkend is als vluchteling en waarmee zij in 2014 religieus huwde en op 13.03.2018 officieel huwde en dat zij zijn twee kinderen uit een vorige relatie opvoedt. Echter, toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene van 27.07.2016 tot 22.07.2017 in haar land van herkomst verbleef. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode gescheiden te zijn van haar echtgenoot. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin ten zeerste ontwricht zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien tegengesproken wordt door de informatie uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene door onze diensten werd gerepatrieerd naar Rusland op 27.07.2016. Volgens het administratief dossier woonde zij al sinds 27.01.2015 samen met haar huidige wettelijke echtgenoot. Betrokkene kwam pas op 22.07.2017 terug naar België en verbleef aldus een jaar in Rusland. Betrokkene toont aldus zelf aan dat haar gezin perfect in staat is om gedurende langere periode van haar gescheiden te zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest,

de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene kinderen heeft. Het gaat hier om de kinderen van haar partner uit een vorige relatie. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van nauwe banden met haar stiefkinderen. Ter staving hiervan legt betrokkene namelijk een verklaring van basisschool de Smikskens te Turnhout d.d. 18.05.2016 voor, evenals verschillende verklaringen van familieleden (van haar echtgenoot, van haar broer, haar zussen en een aantal neven en nichten) allen gedateerd op 30.05.2016 evenals zes identieke verklaringen ondertekend door zes verschillende kennissen gedateerd op 23.05.2016. Echter, al deze verklaringen dateren van voor haar vertrek naar Rusland en haar verblijf in Rusland van één jaar. Bovendien hebben de voorgelegde getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter daar ze louter in functie van betrokkene op haar vraag werden opgesteld. We stellen dus vast dat betrokkene meer dan één jaar gescheiden leefde van haar stiefkinderen en dat zij geen recente attesten voorlegt waaruit blijkt dat er sprake is van hechte banden. Bovendien merken we op dat de moeder van de kinderen, mevrouw G.A. (...), eveneens in België verblijft en bezoeks –en omgangsrecht heeft met haar kinderen heeft volgens het vonnis van de Familierechtbank d.d. 20.01.2017.

Wat betreft de aangehaalde elementen in verband met haar stiefkinderen betreft (met name dat zij geen band hebben met het thuisland, dat zij geen Russisch kennen, dat zij hier schoollopen, dat zij onherstelbare schade zullen lopen bij een terugkeer en dat zij onmogelijk een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst) merken we op dat huidige aanvraag 9bis enkel ingediend werd in naam van betrokkene en niet in naam van haar stiefkinderen. Het is namelijk zo dat betrokkene geen aanvraag 9bis kan indienen voor haar stiefkinderen, dit kan enkel door hun vader en/of moeder die over de ouderlijke macht beschikken. We merken verder op dat geen van beide kinderen in België over verblijfsrecht beschikt. De moeder van de kinderen, mevrouw G.A. (...), heeft echter een aanvraag 9bis ingediend in naam van beide kinderen, die momenteel nog hangende is. De elementen met betrekking tot de kinderen maken dan ook geen deel uit van huidige aanvraag 9bis. De elementen met betrekking tot haar stiefkinderen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid voor betrokkene.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij de voogd van de kinderen is en daardoor recht op verblijf moet krijgen om haar wettelijke taak naar behoren uit te voeren. Echter, deze bewering wordt niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Het administratief dossier van de kinderen bevat namelijk een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, Familierechtbank te Turnhout d.d. 20.01.2017 waaruit duidelijk blijkt dat mevrouw G.A. (...) en mijnheer I. (...) gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen maar dat de kinderen hun hoofdverblijfplaats bij de vader houden terwijl de moeder een omgangsrecht heeft. Nergens uit dit vonnis blijkt dat er een voogd werd aangesteld voor de kinderen, integendeel beide kinderen vallen onder het ouderlijk gezag van hun moeder en vader. De bewering van betrokkene dat zij is aangesteld als voogd van de kinderen strookt dan ook niet met de werkelijkheid en kan niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve wijzen we nogmaals op het feit dat betrokkene na haar asielprocedures werd gerepatriëerd naar Rusland en daar een jaar verbleef alvorens terug te keren naar België met een Schengenvisum.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich

bovendien niet in de Noordelijke Caucasus maar in Moskou. Mevrouw wordt dan ook niet verplicht om terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij van 27.07.2016 tot 22.07.2017 in Rusland verbleef.

Betrokkene kwam terug naar België met een visum afgeleverd door het Finse consulaat in Sint-Petersburg. Dit maakt het aannemelijk dat betrokkene wel degelijk banden en/of inkomsten heeft in het land van herkomst, daar aan het afleveren van een Schengen visum verschillende voorwaarden verbonden zijn. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om terug te keren en daar de aanvraag volgens de gewone procedure in te dienen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene verschillende familieleden met de Belgische nationaliteit heeft evenals verschillende familieleden met een legaal verblijf, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder stellen we vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij bij een terugkeer gescheiden zou worden van haar echtgenoot, die erkend is als vluchteling, en haar gezin en dat er rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene in ons land heeft opgericht. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In het geval van betrokkene stellen we vast dat niettegenstaande het feit dat zij verschillende familieleden heeft in België (haar echtgenoot, haar zussen: I.M. (...), N.R. (...) en P.A. (...) en neven en nichten: K.M. (...), K.A. (...), K.A. (...), en I.E. (...)) zij zelf aantoonde dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode van hen gescheiden te leven.

Betrokkene verbleef namelijk in Rusland van 27.07.2016 tot 22.07.2017. Bovendien verkreeg betrokkene een Schengenvisum om terug te keren naar België, wat inhoudt dat er minstens sprake is van een zekere stabiliteit qua familiebanden en qua financiële zekerheid gezien de aflevering van een schengenvisum aan voorwaarden gebonden is. Naast verklaringen van haar familieleden legt betrokkene zes identieke verklaringen voor, ondertekend door zes verschillende personen. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke banden. Haar banden met haar stiefkinderen werden hierboven reeds besproken. Met betrekking tot het in België opgebouwde economische welzijn legt betrokkene geen enkel attest voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd

worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. Betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis niet op medische elementen maar legt wel vier medische attesten voor, gedateerd d.d. 18.05.2016, 06.06.2016, 19.11.2015 en 23.05.2016. Echter, we stellen vast dat betrokkene deze voorgelegde attesten niet verder specificeert of verduidelijkt. Het is dan ook niet duidelijk of het medische elementen nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Bovendien dateert haar repatriëring en verblijf in Rusland van na deze medische attesten waardoor betrokkene zich niet meer nuttig kan beroepen op deze attesten als buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, dat zij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpunt beroep zou willen invullen, dat zij bereid zou zijn haar plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben en dat ze acht verklaringen van familieleden voorlegt evenals zes andere getuigenverklaringen, één attest van deelname aan Franse taallessen en haar huwelijksboekje) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 8 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9bis en volgende van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van "de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens het welke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak" en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de aangevoerde schending van "de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de

schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens het welke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”, doelt op de schending van de motiveringsplicht, “het algemeen principe van goed beleid” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/10/2018 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 16/04/2019 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster ;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat ze heeft medische problemen;

Dat ze heeft een aanvraag van langer verblijf op grond van artikel 9ter op die grond ingediend (Stuuk 3);

Dat ze kan niet geldig worden opgevangen in haar geboorteland voor haar gezondheidsproblemen;

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met die element;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

4. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België familie heeft die legaal zijn op het grondgebied;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.)

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden:

1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid),
2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en
3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zover er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonnis werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de

rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001; PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft en van artikel 2, g) van Verordening 604/2013 ;”

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Nu de verwerende partij concreet heeft gemotiveerd in het licht van de opgeworpen buitengewone omstandigheden en dit op een pertinente en draagkrachtige wijze en niet blijkt dat ten onrechte op bepaalde punten geen motivering is voorzien, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de eerste bestreden beslissing op een stereotiepe manier gemotiveerd wordt. Ten overvloede dient geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Er is de Raad geen “algemeen principe van goed beleid” bekend. In zoverre de verzoekende partij doelt op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Het middel is dan ook slechts

ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar concrete beginselen van behoorlijk bestuur.

Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken welke 'volgende' bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zij geschonden acht en dit ook niet kan afgeleid worden uit haar betoog, zodat het middel onontvankelijk is waar de verzoekende partij de schending opwerpt van de volgende bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de aangevoerde schending van *"het algemeen principe volgens hetwelk de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak"*, doelt de verzoekende partij op het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.6. De verzoekende partij meent dat geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden van de zaak en de correcte situatie van de verzoekende partij. Zij wijst erop dat zij medische problemen heeft, dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dat ze niet geldig kan opgevangen worden in haar geboorteland voor haar gezondheidsproblemen, dat de verwerende partij met die elementen geen rekening houdt en de eerste bestreden beslissing aldus een schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Voorts betoogt de verzoekende partij dat men rekening dient te houden met haar goede integratie op het Belgische grondgebied, dat het vanzelfsprekend is dat zij gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen, dat als het zo is dat de duur van een verblijf of de integratie in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheden betreffen, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Zij stelt dat een vreemdeling die geen familie, noch vrienden heeft in het herkomstland, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen nauwe verbanden heeft met dat land en die in België door verenigingen en particulieren gesteund wordt, actief in de samenleving deelneemt, *quod in casu*, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan de graad van integratie in het herkomstland. De verzoekende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State.

3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische problemen. Hoewel de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet heeft aangevoerd dat haar medische toestand haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, heeft zij wel medische attesten gevoegd. Deze vaststelling in de bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij niet betwist. Hieromtrent en aldus betreffende de aangevoerde medische problemen heeft de verwerende partij gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis niet op medische elementen maar legt wel vier medische attesten voor, gedateerd d.d. 18.05.2016, 06.06.2016, 19.11.2015 en 23.05.2016. Echter, we stellen vast dat betrokkene deze voorgelegde attesten niet verder specificeert of verduidelijkt. Het is dan ook niet duidelijk of het medische elementen nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. Bovendien dateert haar repatriëring en verblijf in Rusland van na deze medische attesten waardoor betrokkene zich niet meer nuttig kan beroepen op deze attesten als buitengewone

omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit voormelde motieven blijkt aldus wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij met de door haar aangevoerde medische elementen rekening heeft gehouden. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven betreffende de voorgelegde medische attesten en haar gezondheidstoestand, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Door het louter voorhouden dat zij niet geldig kan opgevangen worden in haar geboorteland voor haar gezondheidsproblemen toont zij dit niet aan. Bovendien betreft dit een loutere bewering zodat de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, kan zij niet worden gevolgd. Zij verduidelijkt niet wanneer zij deze aanvraag heeft ingediend en uit het administratief dossier blijkt niet dat voor de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een nog niet behandelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorlag bij het bestuur. In zoverre de verzoekende partij doelt op haar aanvraag van 14 december 2018, kan zij het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden, daar deze dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. Betreffende de integratie op het Belgische grondgebied wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, dat zij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpunt beroep zou willen invullen, dat zij bereid zou zijn haar plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben en dat ze acht verklaringen van familieleden voorlegt evenals zes andere getuigenverklaringen, één attest van deelname aan Franse taallessen en haar huwelijksboekje) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad wijst er op dat de motivering in de bestreden beslissing dat elementen van integratie *“behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en [...] in deze fase niet [worden] behandeld”*, afdoende, deugdelijk en pertinent is en in overeenstemming is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze is immers in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie en lange duur van verblijf in het Rijk in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Door het louter beweren dat zij in het land van herkomst geen familie heeft noch vrienden, noch nauwe verbanden en dat zij in België door verenigingen en particulieren gesteund wordt en actief in de samenleving deelneemt en op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dat de graad van integratie in het herkomstland, toont zij dit niet aan. Bovendien wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verbleef namelijk in Rusland van 27.07.2016 tot 22.07.2017. Bovendien verkreeg betrokkene een Schengenvisum om terug te keren naar België, wat inhoudt dat er minstens sprake is van een zekere stabiliteit qua familiebanden en qua financiële zekerheid gezien de aflevering van een schengenvisum aan voorwaarden gebonden is. Naast verklaringen van haar familieleden legt betrokkene zes identieke verklaringen voor, ondertekend door zes verschillende personen. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke banden. Haar banden met haar stiefkinderen werden hierboven reeds besproken. Met betrekking tot het in België opgebouwde economische welzijn legt betrokkene geen enkel attest voor. Betrokkene toont aldus

onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.”

Door het louter beweren dat zij in het land van herkomst geen familie of vrienden, noch nauwe banden heeft en dat zij in België door verenigingen en particulieren gesteund wordt en actief in de samenleving deelneemt en op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan de graad van integratie in het herkomstland, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op grond van de door haar ingediende aanvraag en stukken onterecht tot voormelde vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat *in casu* betreffende de elementen van integratie en lange duur van verblijf in het Rijk in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld.

3.9. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. Ook het bestaan van een *“klaarblijkelijke beoordelingsfout”* blijkt niet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.10. De verzoekende partij beroept zich voorts op de schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij familie heeft die legaal op het grondgebied verblijft en wijst erop dat voormelde bepaling ook het recht op respect voor het privéleven omvat, dat de verwijdering van een vreemdeling van die aard is om de sociale verhoudingen te breken die zij in het land van verblijf geschapen heeft. Zij betoogt dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van het EVRM, daar die verhoudingen niet noodzakelijk een huwelijk moeten zijn maar ook hun oorsprong in andere familiebanden kunnen vinden, zoals *in casu*. Na een theoretisch betoog betreffende artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat het gezag moet bewijzen dat zij ervoor gezorgd heeft een goed evenwicht te bewaren tussen het nagestreefde doel en het privé- en familieleven van de verzoekende partij. Zij betoogt ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) recent een nieuw criterium heeft ingevoerd, hetzij het criterium van de subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om schendingen van de rechten van de burgers te verminderen door oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middelen na te streven, dat het gezag overeenkomstig dit beginsel, dus moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op familieleven te vermijden, dat de alternatieve oplossing *in casu* duidelijk is daar het erin bestaat de verzoekende partij op het grondgebied te laten verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich in haar aanvraag op haar gezinsleven in België en op haar privéleven in België.

Betreffende het gezinsleven stelt de Raad vast, zoals blijkt uit onderstaande motieven en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat niet gesteld wordt dat de verzoekende partij niet kan bogen op een familieleven omdat er geen sprake is van een huwelijk. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij ofwel om andere redenen dan het niet aanwezig zijn van een huwelijk het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven betwist en/of is overgegaan tot een grondige belangenafweging en dit als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin ten eerste ontwricht zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien tegengesproken wordt door de informatie uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene door onze diensten werd gerepatriëerd naar Rusland op 27.07.2016. Volgens het administratief dossier woonde zij al sinds 27.01.2015 samen met haar huidige wettelijke echtgenoot. Betrokkene kwam pas op 22.07.2017 terug naar België en verbleef aldus een jaar in Rusland. Betrokkene toont aldus zelf aan dat haar gezin perfect in staat is om gedurende langere periode van haar gescheiden te zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.
(...)

Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene kinderen heeft. Het gaat hier om de kinderen van haar partner uit een vorige relatie. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van nauwe banden met haar stiefkinderen. Ter staving hiervan legt betrokkene namelijk een verklaring van basisschool de Smikskens te Turnhout d.d. 18.05.2016 voor, evenals verschillende verklaringen van familieleden (van haar echtgenoot, van haar broer, haar zussen en een aantal neven en nichten) allen gedateerd op 30.05.2016 evenals zes identieke verklaringen ondertekend door zes verschillende kennissen gedateerd op 23.05.2016. Echter, al deze verklaringen dateren van voor haar vertrek naar Rusland en haar verblijf in Rusland van één jaar. Bovendien hebben de voorgelegde getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter daar ze louter in functie van betrokkene op haar vraag werden opgesteld. We stellen dus vast dat betrokkene meer dan één jaar gescheiden leefde van haar stiefkinderen en dat zij geen recente attesten voorlegt waaruit blijkt dat er sprake is van hechte banden. Bovendien merken we op dat de moeder van de kinderen, mevrouw G.A. (...), eveneens in België verblijft en bezoeks –en omgangsrecht heeft met haar kinderen heeft volgens het vonnis van de Familierechtbank d.d. 20.01.2017.

(...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij de voogd van de kinderen is en daardoor recht op verblijf moet krijgen om haar wettelijke taak naar behoren uit te voeren. Echter, deze bewering wordt niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Het administratief dossier van de kinderen bevat namelijk een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, Familierechtbank te Turnhout d.d. 20.01.2017 waaruit duidelijk blijkt dat mevrouw G.A. (...) en mijnheer I. (...) gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen maar dat de kinderen hun hoofdverblijfplaats bij de vader houden terwijl de moeder een omgangsrecht heeft. Nergens uit dit vonnis blijkt dat er een voogd werd aangesteld voor de kinderen, integendeel beide kinderen vallen onder het ouderlijk gezag van hun moeder en vader. De bewering van betrokkene dat zij is aangesteld als voogd van de kinderen strookt dan ook niet met de werkelijkheid en kan niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene kwam terug naar België met een visum afgeleverd door het Finse consulaat in Sint-Petersburg. Dit maakt het aannemelijk dat betrokkene wel degelijk banden en/of inkomsten heeft in het land van herkomst, daar aan het afleveren van een Schengen visum verschillende voorwaarden verbonden zijn. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om terug te keren en daar de aanvraag volgens de gewone procedure in te dienen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene verschillende familieleden met de Belgische nationaliteit heeft evenals verschillende familieleden met een legaal verblijf, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder stellen we vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij bij een terugkeer gescheiden zou worden van haar echtgenoot, die erkend is als vluchteling, en haar gezin en dat er rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat betrokkene in ons land heeft opgericht. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In het geval van betrokkene stellen we vast dat niettegenstaande het feit dat zij verschillende familieleden heeft in België (haar echtgenoot, haar zussen: I.M. (...), N.R. (...) en P.A. (...) en neven en nichten: K.M. (...), K.A. (...), K.A. (...), en I.E. (...)) zij zelf aantoonbaar dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode van hen gescheiden te leven.

Betrokkene verbleef namelijk in Rusland van 27.07.2016 tot 22.07.2017. Bovendien verkreeg betrokkene een Schengenvisum om terug te keren naar België, wat inhoudt dat er minstens sprake is van een zekere stabiliteit qua familiebanden en qua financiële zekerheid gezien de aflevering van een schengenvisum aan voorwaarden gebonden is."

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij concreet aan dat voormelde motieven betreffende de doorgevoerde belangenafweging niet conform de rechtspraak van het EHRM zijn.

De Raad stelt vast dat voormelde motieven conform de rechtspraak inzake artikel 8 van het EVRM zijn. De bestreden beslissingen hebben immers niet tot gevolg dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op een gezinsleven te waarborgen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

De verwerende partij wijst er meermaals op dat de verzoekende partij zelf aantoonde dat zij perfect in staat is om gedurende een langere periode van haar familieleden in België gescheiden te leven, dat zij namelijk in Rusland verbleef van 27 juli 2016 tot 22 juli 2017 en bovendien een Schengenvisum kreeg om terug te keren naar België, wat inhoudt dat er minstens sprake is van een zekere stabiliteit qua familiebanden en qua financiële zekerheid gezien de aflevering van een Schengenvisum aan voorwaarden verbonden is.

De verwerende partij heeft aldus conform de rechtspraak van het EHRM aangegeven dat er geen sprake is van het daadwerkelijk verbroken worden van het familieleven bij een tijdelijke verwijdering.

De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de eerste bestreden beslissing – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Gelet op voorgaande vaststellingen kon de verwerende partij, in het licht van de vereiste belangenafweging, aldus wel degelijk wijzen op de tijdelijke verwijdering.

Betreffende haar privéleven wijst de verzoekende partij in zeer algemene bewoordingen naar haar privéleven in België en de sociale verhoudingen. Zij lijkt voor te houden dat geen belangenafweging werd doorgevoerd.

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt, zoals wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij zich onder meer beriep op haar lang verblijf en integratie bestaande uit het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, zij verankerd zou zijn in het Belgische samenleven, zij Franse taallessen zou gevolgd hebben, zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, werkbereid is en een knelpuntberoep zou willen invullen, zij vele vrienden en kennissen zou hebben waarbij ze verklaringen van familieleden en derden voorlegt alsook een attest van deelname aan Franse lessen en haar huwelijksboekje.

Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven, motiveert de verwerende partij als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij vloeiend Nederlands en Frans zou spreken, dat zij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij onmiddellijk zou kunnen beginnen werken, dat zij ten eerste werkbereid zou zijn, dat zij een knelpunt beroep zou willen invullen, dat zij bereid zou zijn haar plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij vele vrienden en kennissen zou hebben en dat ze acht verklaringen van familieleden voorlegt evenals zes andere getuigenverklaringen, één attest van deelname aan Franse taallessen en haar huwelijksboekje) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de *“elementen van lang verblijf en integratie”* bestaande uit het privéleven van de verzoekende partij wel degelijk werden onderzocht.

Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze motieven. Zij toont ook geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Door het enkel stellen dat er sprake is van een privéleven in België, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

De verzoekende partij toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing betreffende het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM motiveerde:

“Naast verklaringen van haar familieleden legt betrokkene zes identieke verklaringen voor, ondertekend door zes verschillende personen. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke banden. Haar banden met haar stiefkinderen werden hierboven reeds besproken. Met betrekking tot het in België opgebouwde economische welzijn legt betrokkene geen enkel attest voor. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij aan dat deze motieven niet conform de reeds hoger vermelde rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM zijn. Ook uit voormelde motieven blijkt dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is. Immers wordt gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die aard en intensiteit zijn dat bij een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu geen schending van het recht op een gezins- en familieleven of een privéleven aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij met haar betoog ook niet aan dat de verwerende partij er toe gehouden was na te gaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op familieleven te vermijden.

3.11. *In fine* van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij nog aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 2, g) van de Verordening 604/2013, doch de verzoekende partij laat na op concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling zouden schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER